

RESSÒ DE LA PARAULA

La crida és del Ressuscitat

No solem fixar-nos en el fet que la vocació en sentit cristià és precisament la crida que ens adreça el Ressuscitat. En canvi, això té una gran importància.

Si bé el primer i principal problema que ens plantejem quan parlem de la vocació personal és que realment cadascú visqui la seva vida com a resposta a Crist que el crida, no és menor la qüestió de les pors, els complexos i les inseguretats, que es desperten al moment de concretar aquesta resposta en la vida real.

Cadascú projecta el seu futur, abans de res, assegurant l'èxit de la seva opció. Diuen que aquesta actitud és el que explica, per exemple, que poques parelles decideixin casar-se; o que amb prou feines es donin «compromisos per a tota la vida» en àmbits importants de l'existència... S'entenen des d'aquí altres fenòmens, com la forta oposició dels pares, amb criteris aliens a l'Evangelí, a una possible vocació d'un fill o una filla, quan aquests plantegen una possible vocació que anomenem «especial» a l'Església, com ara el sacerdocí o la vida consagrada; i les profundes crisis que sorgeixen quan s'esdevé quelcom absolutament inesperat. Això també explicaria l'èxit de les companyies d'assegurances...

La vocació cristiana, tanmateix, és sempre una veu del Ressuscitat. No és que la vocació cristiana sigui contrària a la «seguretat». Paradoxalment, qui la percep com a veu del Ressuscitat, experimenta fermesa i pau: el Ressuscitat des dels inicis de l'Església va transmetre una fermesa i una convic-

Tens una crida. Respon.

La crida del cap més influent del món.

Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions / Jornada de Vocacions Natives 22 abril de 2018

tiensunallamada.com

OPM ORGANISME PASTORAL DE PROMOCIÓ DE LES VOCACIONS
CONFEP CONFEDERACIÓ NACIONAL DE PASTORS
CONFEDERACIÓ EPISCOPAL ESPANOLA

ció als qui s'anaven convertint i abans eren pusil·lànimes, que va sorprendre «la multitud», com narra el llibre dels Fets dels Apòstols. El que passa és que, al mateix temps aquesta veu sol ser quelcom no calculat, quelcom inesperat. Convida, a més, a una vida que comporta gosadia i llibertat. És precisament la fermesa en la confiança del Ressuscitat el que permet llançar-se amb llibertat i go-

sadia a realitzar grans coses i el que convida al risc del lliurament.

Des d'aquest punt de vista, pensem en principi que les vocacions especials a l'Església s'han de donar entre els joves, ja que ells són els més propensos a llançar-se al risc i l'aventura. De fet sempre ha estat més freqüent entre els joves la vocació al sacerdocí o la vida consagrada. La personalitat juvenil ajuda, però estem atents a discernir si aquesta disposició neix de la inconsciència o d'un excés de seguretat en un mateix o, per contra, neix de la seguretat en el Ressuscitat, l'amor del qual ha vençut qualsevol forma de mort.

En efecte, qui crida a arriscar la vida és aquell, l'amor del qual mai no podrà ser vençut, ni per qualsevol forma de poder, de violència, de sofriment, de fracàs, de pobresa, de perill, ni per la mateixa mort, com afirma sant Pau (cf. *Rm* 8,35-39).

Ens pertoca pregar per les vocacions a l'Església. Sobretot per les vocacions especials, al sacerdocí i la vida consagrada. Però també per «totes les vocacions», inclòs el matrimoni i altres vies d'amor arriscat. És a dir, pregar perquè hi hagi orelles i cors capaços d'escoltar i respondre la invitació del Ressuscitat, amb gosadia i llibertat, amb fermesa i generositat, amb decisió i confiança.

Necessitem escoltar els ressons de la veu del Ressuscitat en els qui se senten així cridats, perquè la seva presència entre nosaltres ens ajudi a sortir de la mol·lície i de la por.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Un compromís acceptat joiosament

Diuenge a la tarda, a la catedral. Ordenació de diaques permanents, servidors de tots, a l'estil de Jesús, configurats al Crist. Rebran l'ordenació per ser signes i, alhora, instruments de Crist servidor, «com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (*Mt* 20,28). Les esposes i els fills i altres familiars ocupen els primers bancs. Ambient de joia, de festa. Avui, per als que seran ordenats, es clou un llarg itinerari de reflexió, de pregària, de diàleg, d'estudi, d'acompanyament espiritual...

Queden enrere moltes etapes des d'aquells primers signes de crida al servei diaconal, moltes estones de discerniment personal i compartit i molts moments de pregària confiada i trobament personal amb Aquell que convoca, les hores d'estudi no sempre fàcil i els

exàmens i els treballs escrits, crèdit rere crèdit. El record agraït del diàleg —inicial i continuat— amb l'esposa des de l'amor i amb amor. Acceptar i compartir amb consciència plena la joia del servei que farà l'espòs i els sacrificis i renúncies que comportarà, i donar-li suport decidit. Amb la seguretat, però, que ell és ben conscient que la família és el primer espai on haurà d'exercir la seva vocació de lliurament i servei. També el record del diàleg amb els fills, especialment amb els grans, des de la sorpresa i la curiositat, sempre amb el rerefons de l'estimació mútua.

El diaconat permanent, conferit a homes casats, ha estat i és una aportació important a la missió de l'Església. En un món amb tantes pobreses econòmiques i espirituals, amb tanta necessitat d'arribar a les situacions que demanen presència de l'Església i

resposta evangèlica, els diaques permanents poden aportar també, com feia Jesús, proximitat, consol, servei i amor. Sense oblidar la tasca de predicar la paraula de Déu, de contribuir a la formació catequètica dels pares, dels que es preparen per al matrimoni i, sobretot, l'administració dels sagraments que els són encomanats. Els diaques permanents, amb la gràcia del sagrament rebut, reben un do de Déu per fer el bé i servir els altres. «Perquè els qui exerceixen bé el seu ministeri de diaques es guanyen la consideració de tothom i arriben a posseir la confiança que ve de la fe en Jesucrist» (*1Tm* 3,13).

Tota la celebració de l'ordenació diaconal va reflectir aquest agraïment a Déu, al sí donat pels nous diaques i al compromís acceptat joiosament.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La llamada es del Resucitado

No solemos fijarnos en el hecho de que la vocación en sentido cristiano es precisamente la llamada que nos dirige el Resucitado. Sin embargo, esto tiene una gran importancia.

Si bien el primer y principal problema que nos planteamos cuando hablamos de la vocación personal es que realmente cada uno viva su vida como respuesta a Cristo que le llama, no es menor la cuestión de los miedos, los complejos y las inseguridades, que se despiertan en el momento de concretar esa respuesta en la vida real.

Cada uno proyecta su futuro, ante todo, asegurando el éxito de su opción. Dicen que esta actitud, es lo que explica, por ejemplo, que pocas parejas decidan casarse; o que apenas se den «compromisos para toda la vida» en ámbitos importantes de la existencia... Se entienden desde aquí otros fenómenos, como la fuerte oposición de los padres con criterios ajenos al Evangelio a una posible vocación de un hijo o una hija, cuando éstos plantean una posible vocación que llamamos «especial» en la Iglesia, como el sacerdocio o la vida consagrada; y las profundas crisis que surgen cuando sobreviene algo absolutamente inesperado. Así mismo esto explicaría el éxito de las compañías de seguros...

La vocación cristiana, sin embargo, es siempre una voz del Resucitado. No es que la vocación cristiana sea contraria a la «seguridad». Paradójicamente, quien la percibe como tal voz del Resucitado, experimenta firmeza y paz: el Resucitado desde los comienzos de la Iglesia transmitió una firmeza y una convicción a los que se iban convirtiendo y antes eran pusilánimes, que sorprendió «a la multitud», como narra el libro de los Hechos de los Apóstoles. Lo que ocurre es que, al mismo tiempo esta voz suele ser algo no calculado, algo inesperado. Invita, además, a una vida que comporta arrojo y libertad. Es precisamente la firmeza en la confianza del Resucitado lo que permite lanzarse con libertad y osadía a realizar grandes cosas y lo que invita al riesgo de la entrega.

Desde este punto de vista, pensamos en principio que las vocaciones especiales en la Iglesia se han de dar entre los jóvenes, ya que ellos son los más propensos a lanzarse al riesgo y la aventura. De hecho siempre ha sido más frecuente entre los jóvenes la vocación al sacerdocio o la vida consagrada. La personalidad juvenil ayuda, pero estamos atentos a discernir si esta disposición nace de la inconsciencia o de un exceso de seguridad en uno mismo o, por el contrario nace de la seguridad en el Resucitado, cuyo amor ha vencido a cualquier forma de muerte.

En efecto, quien llama a arriesgar la vida es aquél, cuyo amor nunca podrá ser vencido, ni por cualquier forma de poder, de violencia, de sufrimiento, de fracaso, de pobreza, de peligro, ni por la misma muerte, como afirma san Pablo (cf. Rm 8,35-39).

Nos corresponde orar por las vocaciones en la Iglesia. Sobre todo por las vocaciones especiales, al sacerdocio y la vida consagrada. Pero también por «todas las vocaciones», incluido el matrimonio y otras vías de amor arriesgado. Es decir, orar por que haya oídos y corazones capaces de escuchar y responder a la invitación del Resucitado, con arrojo y libertad, con firmeza y generosidad, con decisión y confianza.

Necesitamos escuchar los ecos de la voz del Resucitado en quienes se sienten así llamados, para que su presencia entre nosotros nos ayude a salir del miedo y de la molice.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions Natives

FOTO: OMP

El IV diumenge de Pasqua, conegut com a diumenge del «Bon Pastor», l'Església celebra dues jornades vocacionals. Per una banda, hi ha la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que és de caràcter mundial. Per altra banda, el mateix dia se celebra a Espanya la Jornada de Vocacions Natives, és a dir, aquelles vocacions que sorgeixen als territoris de missió i que moltes vegades tenen serioses dificultats econòmiques per tirar endavant.

Els objectius d'aquesta campanya són diversos: que els joves entenguin la crida vocacional com quelcom que pot succeir a la seva vida i la vocació com un camí de vida vàlid; que la comunitat

cristiana i la societat en general promoguin aquestes vocacions amb la pregària i l'acompanyament; i finalment, aconseguir la col·laboració econòmica per a la formació de les vocacions que sorgeixen en països de missió.

Per aquesta doble jornada s'ha triat el lema «Tens una crida», extret del missatge del papa Francesc per aquesta diada, i tota la campanya es pot seguir al web tienesunllamada.com. Aquí, les tres institucions implicades (CEE, Confer, OMP) volen mostrar que Déu continua cridant els joves i que la vocació d'especial consagració és una alternativa de vida apassionant, sense res a envejar en comparació al que ofereixen les millors companyies del món.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demaneu el do de la pau per a tot el món, especialment per als pobles que més pateixen a causa de conflictes en actiu» (26 de febrer).

@Pontifex: «Si volem un futur de prosperitat per a tots, mantinguem la brúixola orientada cap al "veritable Nord", és a dir els valors autèntics» (26 de febrer).

@Pontifex: «Déu, que no es deixa guanyar en generositat, se serveix de tu i de mi per ajudar els germans» (5 de març).

@Pontifex: «De vegades sembla que la caritat s'apaga a molts cors, però mai no s'apaga en el cor de Déu!» (8 de març).

Nou santuari a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

FOTO: PEDRO SÁNCHEZ

El proper dissabte 28 d'abril, coincidint amb el dia de la festa del Sant Crist de Piera i el vot de poble, tindrà lloc la proclamació pública de la constitució del nou Santuari del Sant Crist, amb la presència prevista del bisbe Agustí.

La idea de demanar formalment el reconeixement com a santuari d'aquest espai de culte i devoció va començar en ferm fa un any, aproximadament. La motivació d'aquesta iniciativa ve de la tradició de pelegrinatge a la imatge del Sant Crist de Piera, arrelada en molts pobles de diverses comarques catalanes, que, tot i ser més intensa en el passat, continua existint a hores d'ara. S'ha valorat que la constitució com a santuari, amb el seu Patronat i estatuts pertinents, dotarà d'eines adequades per incentivar l'activitat pastoral del nou santuari, l'acolliment als pe-

legrins, etc. En aquests darrers mesos s'han fet totes les passes eclesiàstiques i civils pertinents, arribant ara a aquesta celebració.

Trobada anual diocesana per a joves majors de 18 anys a Piera

Trobada diocesana per a majors de 18 anys
"la fe i les xarxes socials"
 Diumenge 29 d'abril de 2018 de 17h a 20h
 rectoria de Piera (c/Sant Cristòfol 30)
 Més info: [SANTFELIUJOVE](#)

Diumenge 29 d'abril, de 17 a 20 h, és la cita anual dels joves cristians de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en aquesta ocasió a la rectoria de la Parròquia de Piera on podran experimentar com Crist és la Vida per a una generació que viu immersa a les xarxes socials.

Entorn a aquesta temàtica hi haurà una xerrada inicial, un temps de treball en grups i una posada en comú de les conclusions.

També hi haurà l'espai per expressar quins projectes i iniciatives desitgen els joves de cara al proper curs.

Un moment de pregària pausat entorn els salms de vespres i un senzill berenar clouran la tarda de trobada amb els joves, que tindran un plat fort a nivell de tot Catalunya en el proper Aplec de l'Esperit a Tortosa, els dies 19 i 20 de maig.

AGENDA

- Sant Benito Menni a l'Hospital Sagrat Cor de Martorell.** El proper dimarts 24 d'abril, a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia convidat per la comunitat de les Religioses Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús d'aquest centre sanitari, en la festivitat del fundador d'aquest orde religiós.
- Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la diòcesi.** Dijous 26 d'abril, a les 21 h, Vetlla de Santa Maria al Monestir de Montserrat. 27 d'abril, a les 11 h, Missa conventual a Montserrat presidida pel bisbe Agustí; a les 20 h, també presidirà l'Eucaristia de les 20 h, a la Catedral de Sant Llorenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Fidel de Simaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de Sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni,

prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dimecres [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anirà, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dijous [1C 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz Barón, trapenc.

27. □ Divendres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona princi-

pal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastro.

28. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.

29. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 9,26-31 / Sl 21 / 1Jo 3,18-24 / Jo 15,1-8]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Robert, prev. cistercenc.

Diumenge IV de Pasqua (B)

COMENTARI

El bon pastor arrisca la vida per les seves ovelles

La primera «prova» de l'Església naixent a Jerusalem és quan van detenir Pere i Joan, i els tingueren tancats a la presó acusant-los que enganyaven el poble i anunciaven la resurrecció dels morts (4,2s).

Alarmats perquè el nombre de germans arribà a uns cinc mil, comptant només els homes (4,2), llavors els dirigents, notables i Mestres de la Llei es van reunir per interrogar els Apòstols.

El testimoni de Pere aclarirà que aquest invàlid el teniu bo al davant vostre pel poder del Nom de Jesucrist, el Natzarè. L'element nou del discurs és la idea de *pedra rebutjada* (Salm 118,22): la *pedra angular* és la pedra-clau que corona l'edifici assegurant-ne la unió de les parts.

En l'Església, Jesucrist és la pedra-clau que vosaltres vau clavar a la creu però Déu el va ressuscitar.

Conclusió del discurs: *La salvació no es troba en ningú més perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre Nom que pugui salvar.*

Ja ara Déu ens reconeix com a fills seus i ho som; però no coneixem encara tot el que això implica. La identitat cristiana és pro-existència de tensió escatològica vers l'eternitat, *quan el veurem tal com és.*

«Jo sóc el Bon Pastor»: l'adjectiu «bo» aplicat a pastor indica la qualitat del qui duu a terme com cal la missió.

El Pastor modèlic viu plenament la seva missió en contraposició al mercenari a qui tant se li'n dona de les ovelles perquè no s'identifica amb elles: *no són seves.*

Els profetes anunciaven càstig dur contra els pastors-governants que, rebent de Déu la missió de servir el ramat, abusen del càrrec per servir-se'n de les ovelles: *Ai dels pastors que malmenen les ovelles del seu ramat. Jo us demanaré comptes* (Jer 23,1s).

Per això anunciem que el Senyor vindrà a pasturar el ramat: *Jo mateix aplegaré la resta de les meves ovelles escampades i les faré tornar als seus prats.*

«Arriscar la vida» és expressió típicament joànica que indica l'essència del pastor-pastor que, per ser fidel del tot a la seva missió, fins i tot arrisca la pròpia vida.

Un sol ramat amb un sol Pastor és el fruit definitiu de la mort redemptora del Bon Pastor.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè.

Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. O bé: Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: / Que n'és de bo! Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, us exalço, / Déu meu! Enaltiu el Senyor: / Que n'és de bo! Perdura eternament el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell.

Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dona, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles. Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,8-12)

En aquellos días, lleno de Espíritu Santo, Pedro dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el Nombre de Jesucristo el Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por este Nombre, se presenta este sano ante vosotros. Él es «la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular»; no hay salvación en ningún otro, pues bajo el cielo no se ha dado a los hombres otro nombre por el que debamos salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. O bien: Aleluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el Buen Pastor. El buen pastor da su vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir al lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo las roba y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas. Yo soy el Buen Pastor, que conozco a las mías y las mías me conocen, igual que el Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a esas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño y un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»